

bemyndigelse i henhold til lovforslagets § 104, stk. 1, og ikke af ansættelsesforholdet.

Til § 96.

Bestemmelsen i *stk. 1* svarer med en sproglig modernisering til den gældende § 710 om de offentlige anklageres opgave. Udtrykket »forfølge« anvendes som et overbegreb for efterforskning, tiltale m.v. i straffesager og omfatter således hele området for de offentlige anklagers virksomhed.

Bestemmelsen i *stk. 2* om det såkaldte objektivitetsprincip svarer med sproglige ændringer til den gældende § 711. Reglen i § 711 om, at de offentlige anklagere er pligtige til at efterkomme de af retten i medfør af retsplejeloven givne pålæg, er udgået som overflødig.

Til § 97.

I den gældende § 713 om anklageres inhabilitet er der alene truffet bestemmelse om, at den offentlige anklager skal underrette sin foresatte om sin inhabilitet, hvorefter den foresatte skal træffe sådanne foranstaltninger, som findes nødvendige. Ifølge motiverne til bestemmelsen (1892-proceskommissionens Forslag til Lov om Domsmagts, den offentlige Anklagemyndigheds, Politimyndighedens samt Sagførervæsenets Ordning) overlades spørgsmålet til »de vedkommende foresattes Skøn, uden at disse ere bundne ved Inhabilitetsreglerne for Dommere«.

Ved forvaltningsloven, lov nr. 571 af 19. december 1985, blev der i kapitel 2 fastsat regler om inhabilitet for den, der virker inden for den offentlige forvaltning. Ifølge lovens § 34 opretholdes bestemmelser i andre love, som i videre omfang end bestemmelserne i kapitel 2 medfører inhabilitet.

Da bestemmelsen i § 713 levner et vidt skøn for den foresatte over, hvorvidt et forhold skal medføre, at en anklager ikke kan virke i sagen, må det antages, at forvaltningslovens regler, som er præceptive, gælder frem for reglen i retsplejelovens § 713.

Forvaltningsloven finder imidlertid, jf. lovens § 2, stk. 1, kun anvendelse i sager, hvor der er eller vil blive truffet afgørelse af en forvaltningsmyndighed. Ikke alle afgørelser, der kan træffes af anklagere som led i anklagevirksomhed, anses for afgørelser i forvaltningslovens forstand. Afgørelser, der indebærer en ændring af sigtedes eller tiltaltes materielle retsstilling, f.eks. afgørelser om påtaleopgivelse, tiltalefrafald og afgørelse af en sag med bødeforlæg, såfremt dette vedtages, anses for afgørelser i forvaltningslovens forstand. Derimod anses en beslutning om tiltalerejsning ikke for en afgørelse efter forvaltningsloven, idet straffesagens afgørelse henhører un-

der domstolene, ligesom processuelle indgreb under en straffesags efterforskning, f.eks. anholdelse, telefonaflytning, beslaglæggelse, ransagning, ikke er omfattet af forvaltningslovens afgørelsesbegreb, hvad enten beslutningen skal forelægges for retten eller ej.

En væsentlig del af de afgørelser, der træffes af anklagere i forbindelse med anklagevirksomhed, er således ikke reguleret ved forvaltningslovens regler om inhabilitet. Her må retsplejelovens § 713 fortsat gælde.

Da der efter Justitsministeriets opfattelse bør gælde de samme inhabilitetsregler for alle dispositioner, der foretages af anklagere i forbindelse med forfølgningen af forbrydelser, foreslås det, at reglerne i forvaltningsloven også finder anvendelse, hvor der ikke foreligger afgørelser i forvaltningslovens forstand.

Til § 98.

Stk. 1 svarer, bortset fra sproglige ændringer, til den nugældende § 106, hvorefter anklagemyndigheden er underordnet justitsministeren. Det følger af justitsministerens overordningsforhold, at justitsministeren har adgang til at give de offentlige anklagere generelle og konkrete tjenestebefalinger, jf. bestemmelserne i *stk. 2 og 3*, som svarer til bestemmelserne i den nugældende § 712.

Bestemmelsen i *stk. 4* er ny og tilsigter sammen med bestemmelserne i § 99, stk. 3, og § 101, stk. 2, at beskrive klageadgangen for afgørelser truffet af anklagemyndigheden. Det følger af bestemmelsen, at afgørelser, som træffes af rigsadvokaten som følge af klager over statsadvokaternes afgørelser eller sagsbehandling, ikke kan påklages til justitsministeren, jf. også bemærkningerne til § 99, stk. 3, nedenfor. Om baggrunden for forslaget om rekursbegrænsning inden for anklagemyndigheden, henvises til de almindelige bemærkninger til lovforslaget pkt. 2 samt til bet. 1194/1990, s. 24-34.

Til § 99.

Bestemmelsen i den nugældende § 100, stk. 1, om, at rigsadvokaten beskikkes af kongen, foreslås at udgå som unødvendig. Det fremgår nu af lov nr. 173 af 28. april 1971 om kongelig udnævnelse og åremålsansættelse som ændret ved lov nr. 264 af 22. maj 1986, i hvilket omfang ansættelse af tjenestemænd skal se ved kongelig udnævnelse.

Forslagets *stk. 1 og 2* svarer i øvrigt til de nugældende bestemmelser i § 100, stk. 2, og § 714 om rigsadvokatens virke og beføjelser.

Stk. 3 er indsat som følge af forslaget om at beskære den nuværende almindelige adgang til at påklage